

Duna

Een spannend en erotisch verhaal over de handel in blanke slavinnen tegen het decor van de donkere, wrede middeleeuwen.

STEFANIE VAN KASTEEL

Duna

Eerste druk, 2018
© 2018 Stefanie van Kasteel

Eindredactie: Peter Pan

ISBN: 9789463456364
NUR: 455

Uitgever: Fortitudo
Druk: Pumbo.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DUNA

*Een spannend en erotisch verhaal over de handel in
blanke slavinnen tegen het decor van de donkere,
wrede middeleeuwen.*

STEFANIE VAN KASTEEL

1.

Leiden, 1252 na Chr.

Willem II is graaf van Holland en koning van het Heilige Roomse Rijk. Vanuit Haga' bestuurt hij zijn gebieden. Zijn vrouw, Elisabeth van Brunswijk, verblijft veelal in Leiden op hun buitenverblijf, Huize Lokhorst.

De kleine stad, gekenmerkt door het mottekasteel op het Waardeiland aan de overkant van de rivier, de zuidelijke Rijnsoever, is een levendig handelscentrum. Twee tot drie keer per week is er markt en de bevolking van alle dorpen uit de omgeving komt naar Leiden om levensmiddelen te kopen, te verkopen of te ruilen. Graan, vee, linnen, brandhout, wijn, bier, kaarsen, melk en wol vinden gretig aftrek. Rondtrekkende troubadours en marskramers, maar ook prostituees proberen tijdens deze dagen een extra penning te verdienen.

Drie dagen per week vertrekt Duna vanuit de kleine boerderij van haar ouders, lopend naast haar oude ezel die behangen is met stenen kruiken gevuld met melk, richting de markt. Al voor de zon op komt, moet ze op pad zijn, wil ze nog een goede plek in de schaduw onder de grote boom op het plein veroveren. Duna is de beste verkoopster volgens haar ouders. Haar twee oudere broers en haar oudere zus komen altijd met minder penningen thuis. Voor Duna blijven mannen en vrouwen graag even stil staan, maken een praatje of een grapje met haar, dat ze met een gulle lach en parelwitte tanden beloond. Haar mooie blanke huid, haar sprekende blauwe ogen en haar lange blonde krullen maken haar tot een adembenemende schoonheid.

De zon is net op, maar het is al verschrikkelijk druk op de markt. De eerste zonnestrallen zijn krachtig en bij de hoogste stand van de zon zal het brandend warm zijn. Duna maakt zich zorgen om de melk. De stenen kruiken zal ze in de schaduw moeten houden, wil de melk niet gaan schiften en ook voor de eieren zal ze een koel plekje moeten zoeken. Ze duwt de ezel voor zich uit, maar het dier heeft weinig puf vandaag.

‘Vort, schiet op!’

Met een pets op de flank van de ezel maant ze hem tot doorlopen. Vanuit de verte ziet ze dat haar plekje onder de boom nog vrij is. De brede kroon van de grote eik zal haar de nodige bescherming geven tegen de felle zonnestralen.

Van de andere kant van het plein nadert Aleid, haar vriendin. Samen vormen ze een mooi koppel als ze naast elkaar onder die grote boom hun waren verkopen. Zo blond als Duna is, zo rood is Aleid.

‘Rooien en valen zijn donderstralen’, hoe vaak de twee vrouwen dat al niet hebben gehoord van passanten, en elke keer moeten ze er weer om lachen.

Aleid zwaait haar al tegemoet en wijst naar de open plek onder de boom. Duna gaat voor de ezel lopen en pakt het touw van de halster. Ze trekt de ezel mee in de hoop dat het dier zich sneller zal gaan bewegen.

‘Wil die ouwe stijfkop weer niet?’

Aleid aait het muilddier over de grijze haren.

De twee jongen vrouwen stallen snel hun waren uit, trekken de kleding recht en duwen hun borsten omhoog.

Aleid verkoopt kruidenmengsels die ze zelf maakt. Geneeskrachtige kruiden die helpen tegen allerlei voorkomende kwalen. Haar moeder leerde het haar, zoals deze het weer van de oma van Aleid leerde. Haar moeder leeft niet meer, maar haar oma nog steeds.

Inmiddels is de oude vrouw haar gezichtsvermogen kwijtgeraakt door staar, maar het is nog steeds een pientere en krasse dame. Aleid zorgt voor haar. Samen wonen ze in een kleine hut tegen de boomgaard van Huize Lokhorst aan. Heel soms wordt Aleid ontboden door mevrouw Elisabeth. Al een half jaar is de statige dame getrouwd met Willem II, maar een zwangerschap heeft zich nog niet aangediend. Ze begint zich zorgen te maken, want haar verplichting als vrouw en gravin van Holland is zorg dragen voor nageslacht, een troonopvolger.

‘Ik mocht gisteren weer bij mevrouw Elisabeth komen.’ Aleid fluistert het bijna. Ze is discreet over haar klanten, maar vaak neemt ze Duna in vertrouwen.

‘Is ze nog steeds niet dragend?’

Duna trekt haar wenkbrauwen op. De vrouw is gezond, daar kan het niet aan liggen.

‘Ik denk dat ze zichzelf teveel zorgen maakt over haar verplichting en dat het daarom niet lukt. Ik geef haar nu kalmerende kamille en St. Janskruid in de hoop dat ze er rustiger onder blijft en ik heb gezegd dat ze haar man vaker bij zich moet laten komen.’

‘Durfde je dat te zeggen tegen de gravin? Werd ze niet boos?’

Duna kijkt haar vriendin geschrokken aan. Wat kan ze soms toch brutaal zijn.

Aleid lacht naar haar. Ook zij heeft al haar eigen tanden nog, zonder ontsierende bruine plekjes.

‘Nee, ze was juist heel open. Daardoor kan ik haar ook beter helpen, denk ik. En ik moet je nog iets vertellen...’

De vrouwen worden onderbroken door een oude man die bij Duna melk komt kopen en een dozijn eieren. Duna giet voorzichtig de melk vanuit haar koele stenen kruik over in de kruik van de man en rekent met hem af. De eerste penningen voor vandaag zijn binnen.

Aleid en Duna kijken de man na. Hij hinkt met zijn linkerbeen en de melk klotst met druppeltjes over de kruik.

Vlak voordat de zon op haar hoogst staat, wordt het allengs drukker en drukker. Duna heeft haar lange haren al bij elkaar gebonden en Aleid heeft haar linnen kleed iets verder open geknoopt. Met het zweet op de rug onderhandelen ze met klanten, schenken melk over en vult Aleid kleine aardewerken potjes met haar mengsels en adviseert ze vrouwen en mannen welk mengsel te gebruiken bij welke kwaal.

Duna heeft respect voor haar vriendin. Ze is geduldig en luistert naar de meest afschuwelijke verhalen over bulten, zweren en puisten. Af en toe vangt ze een flard van de gesprekken op. De verhalen zijn soms misselijkmakend en dan is ze weer blij met haar eigen werk als melk-meisje.

Als de zon achter de toppen van de bomen staat, is Duna klaar met haar werk. Alle melk is verkocht en er is geen ei meer over. Aleid helpt haar laatste klant. Tijd om terug naar huis te gaan.

‘Wat wilde je me vertellen, Aleid? Je hebt je verhaal niet afgemaakt?’

Duna kijkt haar vriendin vragend aan.

‘Je moet het echt horen! Laten we een rustig plekje opzoeken. Zullen we bij de rivier gaan zitten?’

Het water brengt de welkome verkoeling waar de vrouwen naar op zoek zijn. Hun muilen hebben ze van zich af gegooid en ze bungelen met hun voeten in het koude water. De ezel staat onder een boom en doet zich tegoed aan het malse gras.

‘Kom op, ik barst van nieuwsgierigheid!’

Duna stoot haar vriendin met haar elleboog aan.

‘Het is zo’n raar verhaal. De gravin wist ook niet wat ze ervan moest denken, maar ze wilde me waarschuwen. Ik moest erover zwijgen, maar wel mijn oren en ogen open houden. Het zou gevaarlijk op straat zijn voor meisjes zoals ik.’

‘Meisjes zoals jij? Wat voor soort meisje ben je dan?’ Duna begrijpt het niet.

‘Een meisje met een blanke huid. Er zijn de afgelopen tijd, vanaf de winter, al twee meisjes verdwenen uit Holland. Beide meisjes met een blanke huid. De gravin hoorde het van haar man. In ‘Haga’ maken ze zich zorgen. De geruchten gaan dat ridders die meedoen aan de kruistochten verantwoordelijk zijn voor de verdwijningen.’

Duna schiet in de lach.

‘Ridders? Dat geloof ik niet. Zij vechten toch in het Heilige Land? Dat zijn juist mannen die goed willen doen. Mannen van eer. Wat moeten ze dan met die meisjes? Nemen ze die mee?’

Duna vindt het maar een ongeloofwaardig verhaal.

’s Avonds is het warm in het lemen boerenhuis. Haar familie slaapt al. Af en toe hoort ze de koeien schuifelen in het stro. Duna kan de slaap niet vatten. Ze heeft het warm, ondanks dat ze alleen gekleed gaat in een onderhemd. Ze piekert over het verhaal van Aleid. Ridders die vrouwen ontvoeren. Ze vond het een belachelijk verhaal, maar het had ook een zekere aantrekkingskracht. Ze had de ridders wel eens gezien als ze op hun paarden naar Lokhorst stoven, of bij het kasteel aan de overkant van de rivier.

Stoere mannen in wambuizen, bewapend. Ze hadden ook oog voor haar en probeerden haar aandacht te vangen door een knipoog of een roep. Besmuikt had ze zich dan afgedraaid. Wie was zij nu? Een gewone boerenmeid.

Maar in het donker van de nacht ging haar fantasie op de loop. Als zij toch eens een ridder als man kon krijgen en niet een boer met eeltige handen. Een man met zachte handen, met verhalen over verre oorden en bijzondere mensen. Ze zou hem in alles volgen en dienen. Alles doen wat hij haar vroeg.

Haar handen gleden onder haar hemd en ze voelde hoe bezweet haar lichaam was, maar ook dat haar tepels rechtovereind stonden. Even streelde ze haar borsten en daarna daalden haar handen naar haar geheime plekje. Dat knobbeltje waarvan ze zeker wist dat niemand anders dat had. Waar ze met niemand anders over durfde te praten uit angst dat ze voor gek werd versleten. Ze streelde het en al snel was het niet zij die dat deed, maar die stoere blonde ridder die naar haar had geknipoogd. Hij kustte haar, kneedde haar borsten en streelde haar daar, waar niemand van wist.

2.

Duna had nog weinig ervaring met mannen. Natuurlijk sprak ze mannen en jongens op de markt, als ze melk of eieren bij haar kwamen kopen, maar gekust was ze nog nooit. Haar vader had twee keer de boerenzoon die om haar hand kwam vragen van het erf gestuurd. Hij was vasthoudend geweest. Gerrit... De oudste zoon van Dirk, van drie boerderijen verderop. Een suffige vent met muisbruin haar. Niet de snuggerste, maar grote, knoestige handen waar hij heel hard mee kon werken. De boerderij van Dirk deed het goed. De jaarlijkse oogst was ruim. Hij zou geen verkeerde partij zijn, maar de vader van Duna weigerde zijn grootste schat en zijn beste verkoopster te schenken aan Gerrit. Het gezin zou in gevaar komen als er door het vertrek van Duna minder penningen zouden binnen komen.

In plaats daarvan had de vader van Duna haar zuster aangeboden aan Gerrit. Zijn vader Dirk had ingestemd met het voorstel en beide mannen hadden de bruidsschat besproken. Lidwien was niet zo'n stralende schoonheid als Duna, maar zeker een harde werkster. Ze had strokleurig haar en blauwe ogen, ze was dikker, vooral in de heupen en had een wat lompe loop. Een echte boerin, die op de boerderij van Dirk en zijn zoon Gerrit prima werk zou kunnen leveren.

Duna was niet rouwig om de keuze van haar vader. Ze vond het verkopen op de markt leuk en genoot van het contact met haar klanten. Ze zag het eigenlijk niet zitten om dagelijks haar handen uit de mouwen te steken op de boerderij.

Gerrit had het aanbod schoorvoetend geaccepteerd. Het liefst had hij de mooie Duna gehad, maar zijn vaders wil was wet. Hij moest trouwen met Lidwien.

Lidwien was zenuwachtig. Komende zaterdag zou haar vader haar bij Gerrit brengen. In ruil voor de hand van Lidwien zou Dirk hen twee koeien en twee schapen schenken, maar dan moest wel op juiste wijze het huwelijk worden geconsumeerd.

Duna hoorde haar zus draaien op haar matras van stro. Lidwien hield

haar met haar geritsel al een uur wakker en morgen moest ze voor dag en dauw opstaan, om op tijd op de markt te zijn. Nog twee nachten en dan zou haar zus bij Gerrit en zijn familie gaan wonen.

‘Gaaf het, zus. Maak je je zorgen?’

Duna fluistert.

‘Ja. Ik weet niet wat ik moet doen zaterdag. Pa brengt me bij Gerrit en dan zal ik met hem het matras op moeten. Ma wil er niet over praten. Ze zegt alleen dat ik het aan Gerrit moet overlaten en dat het goed is als ik bloed. Dat moet ik ook laten zien, dat bloed, op het laken. Pas dan krijgen we de koeien en de schapen en ben ik Gerrits vrouw.’

‘Bloed??’

Duna verheft per ongeluk haar stem in haar verbazing.

‘Wat heeft bloed er nu mee te maken? Moet Gerrit je pijn doen?’

Lidwien pakt Duna’s hand.

‘Ik heb geen idee, zusje, maar ik beloof je. Ik ga je alles vertellen na zaterdag. Ik laat jou dit niet meemaken. Ik ga je vertellen wat er van je wordt verwacht als je iemands vrouw gaat worden. Ga nu maar slapen. Geen zorgen maken.’

Duna probeert de slaap te vatten, maar de woorden van haar zus houden haar wakker. Bloed. Ze begrijpt er niets van. Waarom bloed als ze het matras op gaan? Het klinkt niet goed en het maakt haar bang.

De volgende ochtend op de nieuwe marktdag is Duna minder vrolijk en uitbundig dan normaal. Ze is wat afwezig en dwaalt vaak met haar gedachten af naar het gesprek van gisteravond met haar zus. Aleid kijkt haar af en toe vragend aan, maar Duna wendt haar blik af. Over dergelijke onzedelijke onderwerpen spreekt men niet. Men zwijgt.

Na de drukke en vooral snikhete marktdag trekt Aleid haar vriendin aan de arm.

‘Kom, we gaan nog even bij het water zitten. Je loopt de hele dag al rond met een gezicht op onweer. Wat is er toch met je aan de hand?’

Duna laat zich meestronen door haar vriendin.

‘Voor de draad ermee. Ik zie dat je je ergens zorgen over maakt.’

Duna twijfelt. Het zijn onzedelijke vragen. Aleid weet vast het antwoord, zeker gezien de vertrouwelijkheid met haar klanten en haar